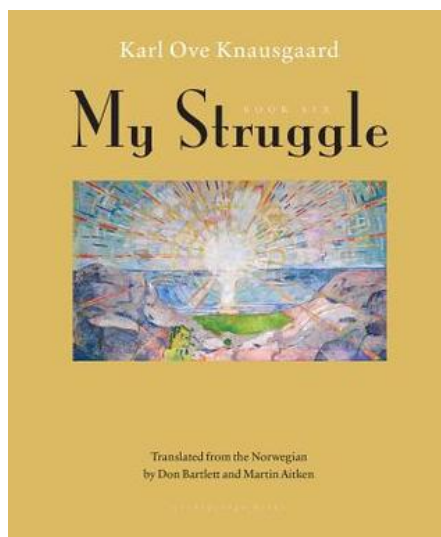

My Struggle

Karl Ove Knausgård , Don Bartlett (Translation) , Martin Aitken (Translation)

Download now

Read Online ➞

My Struggle

Karl Ove Knausgård , Don Bartlett (Translation) , Martin Aitken (Translation)

My Struggle Karl Ove Knausgård , Don Bartlett (Translation) , Martin Aitken (Translation)
The final installment in the long awaited, internationally celebrated *My Struggle* series.

The full scope and achievement of Knausgaard's monumental work is evident in this final installment of his *My Struggle* series. Grappling directly with the consequences of Knausgaard's transgressive blurring of public and private Book Six is a troubling and engrossing look into the mind of one of the most exciting artists of our time. Knausgaard includes a long essay on Hitler and *Mein Kampf*, particularly relevant (if not prescient) in our current global climate of ascending dictatorships.

My Struggle Details

Date : Expected publication: September 18th 2018 by Archipelago Books (first published 2011)

ISBN : 9780914671992

Author : Karl Ove Knausgård , Don Bartlett (Translation) , Martin Aitken (Translation)

Format : Hardcover 1160 pages

Genre : Fiction, European Literature, Scandinavian Literature, Novels

 [Download My Struggle ...pdf](#)

 [Read Online My Struggle ...pdf](#)

Download and Read Free Online My Struggle Karl Ove Knausgård , Don Bartlett (Translation) , Martin Aitken (Translation)

From Reader Review My Struggle for online ebook

Bjorn says

FINALLY managed to slug my way through vol 6 of Knausgård's My Struggle. All 1130 pages of it. And I hate that it became a chore, because when it's good, it's really good, and the final 200 pages are among the best of the entire megadump, dealing with the reactions to the previous parts of the novel cast against his wife's mental illness... but at the same time, there's that 430-page essay on Hitler and the mechanics of deindividuation stuck in the middle like a huge, self-important weight (yes, Knausgård oddly seems more self-indulgent when he writes about Hitler than when he spends 4000 pages writing about himself) dragging the book down.

He's done with it, I'm done with it. For all its ups and downs, it was definitely a ride.

Longer and in Swedish: <http://dagensbok.com/2013/10/08/en-ar...>

Victoria Lie says

After 18 months and 3600 pages, I have finished the 6th and final volume of this tremendous saga. I am speechless. It has been wonderful, heartbreaking, real, awkward, upsetting and honest. It has been the greatest literary experience of my life. It was grandiose, and it was epic. Fucking changed my life is what it did.

G.R. Reader says

Why I Will Not Read *Min kamp 6*: an Off-Topic Review to Mark the First Anniversary of Publishing Off-Topic

I will not read this book, and my reasons are entirely to do with the author's behavior. There, I've said it.

Why? Well, just to start with, he's repeatedly claimed that everything in it is true, but members of his family say they know he's lying and have witnesses to prove it. And it's hardly surprising that he's a liar who's sold his family's reputation to make a quick buck. In terms of character, he's spookily like Adolf Hitler, to the point of closely identifying with him. If you're still not satisfied, let me add that he drove his wife to a nervous breakdown by revealing all kinds of extremely personal details about her life in his horrible books.

How do I know? Easy. I am reliably informed that he's spent over a thousand pages here telling the whole world that this is just what happened. In fact, I gather that the above themes are in no way incidental, but the very essence of the story.

Sorry, but I am not reading this sociopathic Nazi monster.

Lee says

It's hard to talk about a 1148-page book that's only one of six (here are my reviews of Books One, Two, Three, Four, and Five). Book Six, the final installment, is unlike the others, unlike anything I've ever read, and as I read it there was nothing else I really wanted to do. As you may have figured out if you looked at the previous reviews I've written, I find this project entirely engrossing, engaging, sticky/retentive, easy, enjoyable, serious, thoughtful, perceptive, and an enhancer of perception. But this one raises the thematic stakes, errs wholly and exaggeratedly on the side of HEFT, and does so in a way that drops a boulder from on high into your memory and understanding of the ~2500 pages you've read so far. Major themes include the interpenetration of external and internal worlds (KOK's recent Seasons Series -- Autumn, Winter, Spring, Summer -- seems mostly about this too) including the social and the personal, which extends to memory and reality (what we remember and what really happened), which extends to the nature of representation in memoir, literature, art, which evolves into elaboration on the processes of dehumanization (the Nazi dehumanization of Jews -- "we" transforms into "they" transforms into "it" -- and, more interestingly, the post-WWII dehumanization of Nazis in general and Hitler in particular), ultimately ending with dramatization of his wife's manic and depressive episodes, her hospitalization and recovery, all while reflecting on the dynamics of domestic life, child-rearing, writing, friendship, emergent fame, and love.

Very broadly, the structure is something like this: first part is about family reaction to the manuscript of Book 1, particularly his uncle Gunnar's extremely negative take that makes KOK question his memory and representation of reality in the second half of Book 1 (his father's death, cleaning his grandmother's house). This is followed by a visit from Geir and his young son, mostly talk about how to react to reactions to what he's written, but also somewhat about Geir's 1000-page book about living in Baghdad as a human shield during the American invasion. In this part, KOK interrupts the usual dialogue-replete easy dramatization and drops a 10-page essay on influence and the I into the proceedings, an essay that feels absolutely cut and pasted into the text, with a different texture/feel, but it's just an introduction/taste of what's to come: a dense 50-page close-reading of a Paul Celan poem about the Holocaust, the most difficult reading by far in the whole project, a vast chunk of interpretative reading unlike anything I've ever seen in a novel, a wall at which many eyes will probably either close and cease progress or simply leap over, although this part is thematically essential in that it introduces the "we, they, it" theme, which refracts the light of everything the project/series has been about so far and in turn acts as a thematic launchpad for the following 400 pages of essay about Hitler, primarily a linear analysis starting with his youth, family, upbringing (his father beat him senseless), teen years, early artistic endeavors in part as a reaction to his father's dreary civil servanthood, living in parks and painting on the street for money, concocting an opera without knowing how to write music, re-designing cities in his head, ultimately finding himself in WWI, after which he discovers his gift for public speaking, as well as anti-Semitism, wondering what so many of his fellow soldiers died for, a Germany reduced in defeat, totally devalued, and so begins his quest to elevate Germany again, in part so all those millions of young men won't have died for nothing, all of which (the WWI influence on Hitler's thinking and spirit) I found particularly interesting, especially since in the past few years I've read and loved Zweig's *The World of Yesterday*, Enrich Maria Remarque's *All Quiet on the Western Front*, and Ernst Junger's *Storms of Steel*, and so felt "prepared" for this in a way, like we'd done a lot of the same reading -- all this with really interesting interspersed excerpts from various biographies that describe similar times in Hitler's life in different ways, for example presenting the teenage Hitler as a latent monster, inherently inhuman from the start (a method KOK rejects -- he says it's important to humanize Hitler so he's not an "it" but part of the "we," emphasizing what we're capable of), intermittently interspersed with examples of the artistic upbringing of canonical European writers of around the same generation or a little older (Hamsun, Kafka, Zweig, Mann, Junger), followed by excerpts and analysis of Hitler's "*Mein Kampf*," which I've never read and have never really considered reading, which therefore feels transgressive in what otherwise had been a novel about doing dishes and pushing three kids around in a stroller while trying to write. And then it returns to the project's traditional mode of dramatization with sometimes lengthy expository interjections about his wife's mental health, including their purchase of a cabin they can't upkeep, totally evocative

description and dramatization of a trip to the Canary Islands when Linda was still pregnant with their third child John and they almost bought a timeshare they couldn't possibly afford, a trip during which KOK reads Gombrowicz's Diary and pretty much conceives of the project of writing about his life (they also consider moving to Argentina), ending with the sale of the cabin and purchase of a summer home near the southeastern coast of Sweden that becomes their full-time home. I don't think any of this really counts as "spoilers" since it's not so much about what happens as the ideas, the experience, the extreme solidity and weight of the book in your hands (at one point while walking and reading it at lunch, it actually made my left arm sore and I wondered if I was maybe having a heart attack or I'd just been holding the book in my left hand too long).

Amazingly, this all not only "works," it succeeds, I think, in that it does what KOK loves to do, which is lay out a long stretch during which you're questioning why you're reading yet propelled by the quickness and easy charisma of the text until he eventually interrupts the proceedings in a way that makes you consider everything so far. I first noticed this while reading *A Time for Everything* when the story of the flood and Noah's ark comes after maybe 70 pages of domestic life that made me feel like the novel was slipping in quality but then was revealed eventually as their last moments alive before drowning and therefore entirely significant, all their little domestic movements were not meaningless at all, which KOK then elaborates in *My Struggle* to all the little domestic movements of the day with the children, trying to write etc, ultimately shifted in significance by the flood of text about Hitler's autobiography/biography as a reflection on his own -- all of which also in comparison belittles the transgression of representing his life as it is, his father's demise, all the personal private things that in Scandinavian society one does not reveal to the world. In "*A Time for Everything*" KOK also complexifies the story of Cain and Abel, humanizing Cain, the first human considered evil -- in this, he complexifies the story of Hitler, the Michael Jordan/GOAT of evil. In my review of "*A Time for Everything*," I wrote: *Dramatizing the complexity of black/white archetypes is something really great lit does best -- I don't like to think about lit/art as something that "serves society," that's functional or necessary or useful per se, but Complexity Emphasis is one of the arguments in lit's defense.* And that really applies here. Not only does KOK complexify the typical understanding of Hitler to emphasize that he is not a monster, a dehumanized "it," but a human being like us, part of the "we," but he uses Hitler's story to complexify his own story, to show that in different circumstances Hitler could've been like him, and vice versa, and also that the sin of what he's done with "*My Struggle*" is really not all that bad at all compared for example TO WHAT HITLER DID!!! Ultimately the project attempts to present everything unspoken that's relayed in an instant simply by looking someone else in the eye for an extended moment.

But there's also the last section after the Hitler essay about Linda's depressive and then manic episodes -- hanging out the dirty laundry of the relationship in such a way that news last year that they divorced seems more inevitable than surprising. At one point he writes that he writes this as he does since he has nothing to lose, he doesn't care anymore, he's essentially reached the point of saying "fuck it" all the time and doesn't worry about the consequences -- but then he softens and professes his love and remembers when they first met and knowing that they'd have three children together (now four). Yet at the end of Book Six it seems like they'll be OK, they've found a new home, a proper home to raise the three kids in, not a messy urban apartment, so knowing that they've divorced post-publication of the original Book Six makes the dedication at the end even more poignant.

About twenty years ago (1997/8) I wrote a book of autobiographical essays (*Incidents of Egotourism in the Temporary World*) that was published in 2004 -- it was propelled in part by a quotation from Thomas Wolfe: "Fiction is fact selected, arranged, and charged with purpose." But also a response to my first real depressive stretch, an attempt to write my way out of it in a way. It also was an expression of a native impulse that fiction is best when it doesn't read like fiction at all (the archetype for a lot of this who's often unspoken or unacknowledged due to lack of literary prestige is Kerouac, not so much "*On the Road*" but the later ones like "*The Subterraneans*" and "*Big Sur*" -- also KOK says he wrote the 500+-page Book Five in five weeks, which suggests Kerouac's weekends of "athletic" writing fueled by coffee and speed). Later I read Moody's

"Demonology" story about his sister's death and Lorrie Moore's famous story about blood in her daughter's diaper, both of which were touchstones for me of fiction that's not fiction, that goes against fiction in a way by emphasizing its reality but then by doing so elevates itself as a sort of supreme fiction. Since then the genre of "autofiction" has emerged, with primary recipients of attention being Ben Lerner (*Leaving the Atocha Station*; 10:04); Tao Lin (*Shoplifting from American Apparel*; Taipei), Sheila Heti (*How Should a Person Be?*; Motherhood), and more recently Rachel Cusk (*Outline*; Transit; Kudos). All of these have their merits and I've been attracted to them and felt like they were up my alley but when it comes to what I look for in writing as a reader (audacity, authority, execution, heft, oomph), the *My Struggle* series completely fulfills its exaggerated ambition, and by doing so fulfills the need I felt in 1997 or so when I felt like it felt right to write about my life. It's hard to explain. It's like there was a sense that conventional fiction wasn't sufficient and that by writing about life like in DFW's essays or a less "hip"/annoying explicitly Buddhist way like Keroauc there was an under-occupied space and way forward. Now, it's clear that "*My Struggle*" has not only occupied that space but will be a sort of black hole warping the light of all further autofictional energy. At the end, in the last line, he says he's no longer a writer, something he's since disproven. But there's something about this that's like he's put it all out, eviscerated himself and stretched the entrails out like Keroauc's unfurled scroll along a shuffleboard table. He's exhausted his capacities. And I'm sure that's something that many writers have wanted to do at one point but never come close to achieving.

Stray thoughts:

Very few similes. At one point I noted "no similes" and then a few pages later three appeared on one page. But generally very few similes. Eschews those little metaphorical flourishes that so often signal that the writer is intent on achieving Proper Literary Tone, which KOK purposefully tries to avoid.

Very little social media -- not until the end of Book Six is Linda posting updates on Facebook. Otherwise, I can't imagine what this project would be like if the author posted all the time on Twitter and Facebook and Instagram. In many ways, it's the anti-thesis of social media updates by writers. Definitely not character restricted, not going for the laugh, no group think, not concerned with pop culture or self-promotion. Reading this book actually felt like the antidote to social media -- I was off it other than Goodreads as I read this. It felt good never to reach for my phone to scroll through updates when I needed to take a break from it.

The translators will win all the awards for this I'm sure -- it seems like one of them handled the dramatized parts and the other handled the essayistic parts. The tone is similar but not exact, although that of course could have more to do with KOK than the translator.

I liked that the cover is the same color as my 2014 novel *The Shimmering Go-Between*.

Will I re-read Book 1 now? Like with *In Search of Lost Time*, I would love to read a volume each year, over and over forever, but lord knows if I will.

Manny says

[from *Min kamp* 5]

The whole is greater than the sum of its parts. As with the other volumes, I am hesitant to give this more than three or at most four stars; but the series as a whole, which we now see is one coherent book, clearly rates the full five. It was enormously enjoyable to work out for myself just what the hell *Min kamp* is actually about, and if you like doing that kind of thing I strongly advise you to stop here and not come back until you've also finished it. Just be assured that there is most definitely a point.

For people who don't feel up to reading 3500 pages of Norwegian, (**Update, several years later:** it's finally all available in English), (view spoiler)

Klaus Eck says

1268 Seiten hat der letzte Band der Knausgard Reihe gehabt. Es ist ein umfangreiches Buch, welches aber sehr kurzweilig war. Mir hat es sehr viel Freude bereitet, insgesamt rund zwei Jahre in Knausgards Welt einzutauchen. Ich mag die detailreiche Beschreibung seines Innenlebens. Irgendwie ist Knausgard dadurch zu einem Begleiter in meinem Leben geworden, der mich in seinen Kopf tief blicken lässt. Inzwischen kenne ich nach sechs Bänden viele Höhen und Tiefen in seinem Leben. Viele seiner Freunde und Bekannte und vor allem seine Familie sind mir scheinbar enorm nah. Knausgard überschreitet im Schreiben viele Grenzen, nimmt wenig Rücksicht auf sein unmittelbares Umfeld und stellt die Frage nach Identität und dem Sozialen. Worüber dürfen wir öffentlich schreiben? Was ist zu intim dafür? Mit seinen Beschreibungen macht er seine Persönlichkeit, sein ganzes Denken transparent und uns Leser zu scheinbaren Gedankenlesern, die er allerdings mit seiner Sprache sehr gut steuert.

Wenn wir über unsere Gefühle berichten und dabei auf unser Umfeld eingehen, machen wir andere Menschen zu öffentlichen Personen. Das Private verschwindet. Wahrheit und Fiktion scheinen sich zu vermischen. Der Autor erklärt in „Kämpfen“, was aus seiner Sicht echt und was fiktiv in seinen Büchern ist. Alles ist aus seiner Erinnerung heraus mit teilweise Jahrzehnten Abstand geschrieben und kann daher nicht die Wahrheit als solches wiedergeben. Darüber täuscht der Detailgrad der Geschichte hinweg. Mehr als eine persönliche Annäherung ist es nicht. Es erinnert mich an die grandiose US-amerikanische Serie „The Affair“, in der in jeder Folge dieselben Ereignisse aus wechselnden Perspektiven gezeigt werden. Dieselbe Geschichte wird dabei vor allem in der ersten Staffel aus der Sicht des Mannes und der Geliebten erzählt. Als Zuschauer wissen wir nicht, welche Perspektive der Wahrheit am nächsten kommt. Nicht anders verhält es sich mit Knausgards Werk.

Dieser berichtet im letzten Band seiner Autobiographie auch darüber, wie harsch die Reaktionen auf sein Werk ausfallen, weil er über den Tod seines Vaters schreibt, über sein Familienleben, seine soziale Beziehungen und viele intime Dinge preisgibt. In Norwegen war das ein großer Skandal, der Knausgard weltweit bekannt machte und zu kontroversen Diskussionen führte.

Seine hohe sprachliche Qualität machen den Roman, als solche bezeichnet der Norweger seine Buchreihe, sehr lesenswert. In einem essayistischen Einschub setzt der sich intensiv und sehr kritisch mit Hitlers „Mein Kampf“ auseinander. Mich hat dabei überrascht, wie gut es Knausgard gelingt, einen unsäglichen Text aufzubereiten und kulturgeschichtlich herzuleiten. Diese Passagen sind anders als die detailliert aufgeschlüsselten eigenen Lebenswelten, die man als Leser aus dem Gesamtwerk kennt.

Seine Sprachbilder schaffen sehr viel Nähe. Wir Leser haben immer das Gefühl, die Welt mit seinen Augen zu sehen. Ganz bei ihm zu sein. Ein großartiges Buch, dem ich viele Leser wünsche.

Chris says

Ik was een beetje fan geworden, verwachtte veel van dit slotdeel en aanvankelijk trok Karl Ove me opnieuw moeiteloos zijn leven en denken binnen. Hij is immers een leeftijdsgenoot en net als hij heb ik een gezin met kinderen die mijn eigen schrijf- en ander werk wel eens in het nauw drijven. Veel van wat ik de afgelopen jaren in zijn strijd las was dan ook zeer herkenbaar.

Toen kwam het lange essay. Dat kostte uiteraard meer lees moeite, maar ik nam aan dat hij ergens heen wilde, iets essentieels wilde toevoegen, misschien zelfs een soort apologie wilde schrijven voor zijn eigen titanenwerk. Ik was gelukkig al vertrouwd met de moeilijke poëzie van Celan, raakte geboeid door de meticuleuze reconstructie van Hitlers jeugdijaren en zag de raaklijnen wel die Knausgard tekende, maar ook ik verloor hier (net als Kim) gaandeweg langzaam maar zeker mijn interesse. Het was gewoon teveel en ik heb moeite om te begrijpen waarom het essay zonodig ingebed moest worden in dit laatste deel en bv. niet als satelliet-boek bij de hele cyclus kon worden uitgegeven.

Pas op zo'n 200 pagina's voor het einde nam hij me (gelukkig) nog even opnieuw op sleeptouw. Voor mij was dit dan ook het sterkste deel van het laatste boek. Niet alleen wordt hier een toch wel hallucinant beeld geschetst van wat de roman in Noorwegen en in het leven van de Knausgards (en in dat van de door Karl Ove opgevoerde familieleden en kennissen) teweeg heeft gebracht, ook de Nederlandstalige titel wordt er op zijn intussen vertrouwde en gevoelige wijze gelegitimeerd (met hun volkstuinhuisje als een aan Jeroen Brouwers' woonboot uit Geheime Kamers herinnerende metafoer).

Drie sterren, meer niet, dacht ik vele honderden bladzijden lang. Maar terugblikkend op wat hij me de afgelopen jaren aan mooie leesherinneringen heeft geschonken en misschien omwille van de verwantschap voegde ik er in extremis toch die vierde aan toe. Maar nu is het goed geweest, Karl Ove.

Adam Dalva says

I'll write more toward the publication date, but this is a fascinating ending to my favorite series from the last few years. Like the party at the end of Proust, Knausgaard collapses the past into the present with a meta-textual focus that gives the backstory of each of the 5 previous books. The long, interpolated essay on Hitler will slow down some readers, like it did me, but it's worth reading. There are harrowing heart-in-throat moments during the finale, and excellent humor, and most importantly, as ever: the horror of the mundane; the beauty of the world.

Rafał says

Po raz kolejny stykam się z dziełem, którego specyfika powoduje, że trudno znaleźć na GoodReads wszystkie prześledzenia z dziełem związane. Nie wierzę bowiem, że ktoś by chciał doczytać do końca, jak przypadkowy gość z internetu się wymyśla.

Więc krótko...

Nie rozumiem, dlaczego niektórzy krytycy odmawiają "Mojej Walki" wielkości a porównania do "W poszukiwaniu straconego czasu" uważają za nieuprawnione. Przeczytałem jedno i drugie i uważam, że:

- porównanie jest uprawnione, już chociażby z tego powodu, że Knausgård sam nie ukrywa, że dzieło Prousta było dla niego inspiracją.

- poza tym inspiracje kompozycyjne są ewidentne

- obaj pisarze stworzyli portrety swoich epok, te epoki są fundamentalnie inne a epoka Knausgårda bliska i dotykająca, ale to nie odbiera opisowi wielkości; wręcz przeciwnie - opis w "Mojej Walki" jest przez to bardziej przystępny

- fundamentalnie różni się język, u Prousta rozbuchany dźwięk i literacko-malarskich kompozycji; u Knausgårda ostry jak brzytwa, wdzierający się w duszę i zmuszający nie raz do bolesnych wzruszeń.

- wg mnie "Moja Walka" jest próbą stworzenia współczesnej wersji "W poszukiwaniu straconego czasu" i jest to próba udana.

A co do samego tomu szóstego. Tak jak u Prousta - w ostatnim tomie kończy się domyka. Docieramy do momentu, w którym autor zaczyna publikować "Moją walkę", zmierzy się z sukcesem i reakcjami ludzi, którzy w tej powieści się pojawiają - rodziną, przyjaciółmi, znajomymi, wszystkim. To jest o narracyjna i jego walka w pierwszej części tego tomu. Potem następuje długi esej na temat Hitlera, który miał rzekomo wyjechać, dlaczego Knausgård użył takiego a nie innego tytułu. Wg mnie nie wyjechał, co nie zmienia faktu, że esej jest bardzo ciekawy i wplecione w niego rozważania dotyczą teorii literatury momentami fascynujące (a chwilami nużące, co jest kolejnym punktem wspólnym z Proustem). W tej części autor interpretuje kilka wierszy i musi powiedzieć, że robi wrażenie to jak potrafi rozebrać kilka linijek poezji; mój mały rozumek tego nie ogarnia, ale ja nigdy nie miałem serca do wierszy, których sam sobie nie napisałem. Więc nie dowiemy się wg mnie dlaczego seria nazywa się Moja Walka. To znaczy - nikt tego chyba tam wprost nie pisze (może przeoczyłem).

Wg mnie wyjeżdżenie tytułu jest w ostatniej części tego tomu, w której autor zmagają się z chorobą. To jest prawdziwa walka. I równocześnie ciekawy zabieg literacki, bo choroba Lindy i pisanie ostatniego tomu idą jak by równolegle. W pewnym momencie wydarzenia doganiają tekst. Dwie linie się stykają i.... tu następuje koniec.

Żał mi. Na pewno wróć do "Mojej walki" by kiedyś przeczytać ją z dystansem od deski do deski.

Sini says

"Vrouw" is het zesde en laatste deel van de even roemruchte als fascinerende autobiografische romancyclus "Mijn strijd". De eerste drie delen daarvan, "Vader", "Liefde" en vooral "Zoon" vond ik echt geweldig, delen vier en vijf ietsjes minder maar nog steeds heel goed. "Vrouw" is zonder meer het meest complexe deel, omdat het door zijn omvang (1075 bladzijden!) en ellenlange essayistische uitweidingen veel inzet van de lezer vraagt. Maar zelf vind ik dat die inzet enorm genereus wordt beloond: "Vrouw" is naar mijn smaak een imponerend kunstwerk, een schitterende artistieke zoektocht naar de allerindividueelste gedachten en emoties van een grillig en meerkantig individu, en bovendien werpt het een mooi verrijkend nieuw licht op de cyclus als geheel.

Fascinerend is om te beginnen hoe Karl Ove Knausgard in "Vrouw" terugkijkt op zijn eerdere boeken, met name op "Vader" en "Liefde". De aanleiding daartoe is de niet altijd heel erg instemmende reactie van dierbaren en familie op hoe zij of hun eigen dierbaren in deze boeken zijn geportretteerd. Knausgards vrouw Linda bijvoorbeeld schrikt zich wezenloos van het beeld dat Karl Ove in "Liefde" geeft van scenes uit hun gezinsleven: alle ook voor hem onbegrijpelijke en daardoor onuitgesproken kwellingen en frustraties van Karl Ove staan in het manuscript openlijk en genadeloos verwoord, alle wat in normale huwelijken onuitgesproken of verhuld blijft wordt hier blootgelegd, en daarvan schrikt zij zich wezenloos. Iets wat Karl Ove dan met bijna afgrondige pijn en zelftwijfel vervult, maar dat belet hem niet om in "Vrouw" uitgebreid te schrijven over die zelftwijfel EN over de uiterst pijnlijke manische en depressieve aandoeningen waarmee Linda te kampen heeft, en over zijn eigen gevoelens van ontoereikendheid bij die aandoeningen. Even enerverend is echter de clash van Karl Ove met zijn oom over het boek "Vader", waarin het leven en de liederlijke verloedering en dood van Karl Oves vader wel heel pregnant op papier staat, en de met haat en hopeloze liefde doordeesemde angst voor die vader eveneens. Oom echter herkent zich niet in dat beeld, vindt dat dit portret een leugenachtige karikatuur is van Karl Oves vader (de betreurde broer van oom), en dreigt met rechtszaken. Welnu, Karl Ove weet ook deze pijnlijke situaties weer om te zetten in schitterende literatuur: het is werkelijk geweldig hoe hij alle twijfel en wanhoop die deze clashes bij hem oproepen voelbaar weet te maken, niet alleen door expliciete beschrijvingen van wat hij voelt en waarom, maar vooral met allerlei ogenschijnlijk wezenloze dialogen of sfeerbeschrijvingen waar werelden van gespannen angst en kweiling worden opgeroepen tussen de regels door. Bijvoorbeeld lange dialogen tussen Linda en hem, waarin juist alles wat NIET gezegd wordt essentieel is. Of ellenlange beschrijvingen van hoe Karl Ove koffie zet, vuilniszakken buitenzet, de wasmachine aanzet, een sigaret opsteekt, en ineens niet meer weet of hij de kinderen nou naar de creche heeft gebracht of niet: juist DIE leemte in zijn geheugen, en het fanatisme waarmee hij zich in deze scenes als het ware "vastklampt" aan het banale alledaagse leven, maken voelbaar hoezeer hij de controle over zichzelf verliest. Ik vind dat soort scenes echt prachtig: hier is niet een autobiografische kroniekschrijver aan het woord die alles expliciet wil beschrijven, maar een literator die naar de meest treffende artistieke vorm zoekt. En die daarmee recht wil doen aan de complexiteit, meerduidigheid en ook raadselachtigheid van de door hem beschreven fenomenen en emoties.

Dat blijkt ook uit de wijze waarop Karl Ove, in twijfel gebracht door de aantijgingen van zijn oom, terugkijkt op het boek "Vader". Ten eerste voegt hij nu in "Vrouw" nog weer extra facetten toe aan dit toch al veelkantige verhaal, en geeft hij daarmee nog meer rijkdom en diepte aan het beeld van die zijn vader was en wat hij voor hem heeft betekent. Maar bovendien zegt Karl Ove nu ook, nadrukkelijker dan hij in eerdere romandelen deed, dat het gaat om ZIJN beeld, en niet om een uitputtende weergave van feitelijkheden. Hij zegt bijvoorbeeld: "Het verhaal over hem, Kai Auge Knausgard, is het verhaal over mij, Karl Ove Knausgard. Dat heb ik nu verteld. Ik heb overdreven, ik heb er wat aan toegevoegd, ik heb wat weggelaten en ik heb een heleboel niet begrepen. Maar ik heb niet hem beschreven, ik heb mijn beeld van hem beschreven". Dus Karl Oves verhaal over zijn vader is een verhaal VAN Karl Ove dat voor een groot deel

gaat OVER Karl Ove, en waarin veel is verwoord (vaak tussen de regels door) dat Karl Ove nog steeds niet begrijpt. Want zijn vader is nog steeds een raadsel voor hem, en hij nog steeds een raadsel voor zichzelf. En iets soortgelijks schrijft hij ook later over zijn vrouw Linda, na eerst uitvoerig te hebben geschreven over haar manische en depressieve perioden en over wat dit bij hem opriep. Want hij schrijft dan: "Het verhaal over de vorige zomer, dat ik net heb verteld, ziet er heel anders uit dan hoe het was, weet ik. Hoe dat komt? Omdat Linda een mens is en het wezenlijke aan haar zich niet laat beschrijven [...] Het schuilt in wat ze is. Over Heidi gebogen terwijl ze haar iets in haar oor fluistert en Heidi haar borrelende lach laat horen. Liggend op de bank met Vanja boven op zich, lachend om iets wat onze slimme dochter heeft gezegd. De tederheid in de blik waarmee ze John aankijkt. En haar hand in mijn nek, warm, haar absoluut naakte blik". Ook in het verhaal van Karl Ove over Linda speelt dus veel raadselachtigs, een heleboel wat Karl Over niet heeft begrepen. En, meer nog, wat en wie Linda is, als persoon op zich EN als persoon in het leven van Karl Ove, is volgens diezelfde Karl Ove niet te beschrijven. Dus ziet hij bewust af van een expliciete schets van wie of wat zij is, en schetst hij alleen een tafereel waarin het wezenlijke zich alleen toont (en verhult) via raadselachtige en ongrijpbare glimpen.

Vaak wordt de "Mijn strijd" cyclus als een vrij rechtlijnige autobiografie opgevat, dus als een soort feitelijke kroniek van Knausgards leven en een feitelijke weergave van zijn belevenissen. Maar volgens mij wordt in "Vrouw", nog scherper dan in zijn andere boeken, duidelijk dat het Knausgard om iets anders gaat. "Mijn strijd" is geen weergave maar een zoektocht, geen kroniek maar een artistieke vormgeving, geen simpele autobiografie maar vooral een kunstwerk en (zoals elke roman) een ontdekkingsreis. De cyclus staat volgens mij namelijk in het teken van het unieke individu Karl Ove Knausgard, en dan vooral van het raadsel dat Karl Ove Knausgard is voor zichzelf en anderen. Een individu is deels herkenbaar, maar deels ook uniek, en die uniciteit onttrekt zich aan sociale conventies of algemene regels, en zelfs aan de taal. Maar precies die uniciteit, ZIJN uniciteit, is dan volgens mij wat Knausgard onderzoekt. En wel ALS uniciteit, dus als iets wat ontsnapt aan de conventies en de woorden. Dat schemert volgens mij door in de citaten hierboven, waarin Knausgard nadrukkelijk de aandacht richt op het onverwoordbare en onbegrepene. En in vele andere passages, waarin dit volgens mij eveneens gebeurt.

Maar het komt vooral naar voren in een onverwachte en onverwacht lange essayistische uitweiding van ongeveer 400 bladzijden lang die 'ineens' opduikt midden in het boek. Een stuk dat door zijn lengte en soms taaie onderdelen om veel geduld vraagt, en dat veel recensenten naar eigen zeggen diagonaal hebben gelezen, maar ik vond het prachtig. Allereerst door zijn structuur en inhoud: Knausgard begint met een analyse woord voor woord van een ongehoord cryptisch maar fascinerend gedicht van Celan, meandert dan naar een opmerkelijk erudiete en gedetailleerde beschouwing over "Mein Kampf" van Hitler en herinneringen van Hitlers jeugdvriend, spreekt ook over "Shoah" van Lanzmann en over werk van Joyce, Broch, Olav Duun, Hamsun, Foucault, Deleuze en anderen, zegt tussendoor ook nog een en ander over de absolutistische neigingen van Anders Breyvik, en verknoopt al deze essaysistiek dan weer met stemmingen die hij, Karl Ove Knausgard, op een specifiek moment in zijn leven heeft. Zeer opmerkelijk van vorm, dit essay, en nog opmerkelijker is dat zo iets middenin een autobiografische roman staat. Maar er staat wel veel moois en interessants in over m.n. Celan en diverse andere literaire figuren. En nog mooier is hoe hij VIA dit meanderende essay tot een beschouwing komt over de tegenstelling tussen het strikt individuele ik en de veralgemeniserende conventie die dit "ik" anonimiseert en in algemeenheden versmoort. Prachtig is hoe hij laat zien dat Celan met zijn stamelende en gefragmenteerde dichtregels aandacht vraagt op ongrijpbare en niet in taal te vatten raadsels, emoties, ervaringen. Maar nog prachtiger is hoe Knausgard tussen de regels door suggereert dat deze "poezie van de stilte", die tussen de regels door aandacht vraagt voor het vele dat aan taal en conventie ontsnapt, ook voor Knausgards eigen schrijven een inspiratiebron is. Net als Hamsuns fascinatie voor het extreme en irrationele in de mens. Want Celan, Hamsun en anderen richten onze aandacht dan op "iets" wat niet te vatten is door veralgemeniserende conventies, en benadrukken daarmee het unieke van dit "iets". Dat daardoor wel ongrijpbaar blijft, maar precies door die ongrijpbaarheid wel zijn unieke individualiteit bewaart. En Hitler spookt (net als Breyvik) in dit essay rond als onoplosbaar probleem: vanwege het extreme en irrationele in ZIJN gemoed, vanwege de onmogelijkheid om exact aan te geven wanneer dit extreme nog hanteerbaar was (zoals voor Hamsun, die er vorm aan kon geven binnen zijn

romans), en omdat het irrationele en extreme in Hitlers hoofd kon omslaan in de irrationele en extreme conventies van Nazi-Duitsland. Wat betekent dat de sociale conventies, die we broodnodig hebben maar die het individuele en afwijkende sowieso versimpelen, soms ook alles wat afwijkt met bruut geweld vermoorden. En dat betekent dat we altijd alert moeten zijn op de spanning tussen uniciteit en conventie, en moeten blijven zoeken naar manieren om die uniciteit te verwoorden, zij het dan als iets wat grotendeels aan die conventies ontsnapt.

Ik versimpel dit lange meanderende essay nu vreselijk, want als ik op alle subtiliteiten zou ingaan wordt het stuk te lang. Maar wat ik demonstreren wil is dit: Knausgard zet een lang en onconventioneel essay in elkaar, plaatst dat essay - wat ook weer een breuk met de conventies is- midden in een autobiografische roman, en via dat essay richt hij onze aandacht op de spanning tussen het strikt individuele (dat aan alle conventies en de taal ontsnapt) en de conventie (die ertoe neigt het individuele te veralgemeniseren of -zoals in het Nazisme maar soms ook in de wereld van alledag- zelfs geheel te versmoren). En die spanning staat dan centraal in "Vrouw", en in alle vorige boeken in de cyclus. Ik vind het dus echt schitterend hoe Knausgard die spanning beschrijft, en zo uitdrukking geeft aan het unieke en individuele karakter van zijn eigen ik. Vooral imponerend vind ik hoe hij de raadselachtige kanten van dat ik bewaart, en de originele -want: onconventionele- vorm waarin hij dat doet. Want hij breekt wel met HEEL veel conventies, onze Karl Ove. Over de even geniale als eigenzinnige Gombrowicz schrijft hij: "Had hij al die omstandigheden beschreven waaruit zijn gedachten en daarmee zijn ziel opstegen, en in de praktijk het hoogste (want zelfs zijn gedachten over het laagste behoren tot het hoogste in zijn dagboek) met het laagste verbonden, dat wil zeggen met de pluisjes in zijn navel, de wond op zijn gat, het bloed in zijn pis, het smeer in zijn oor, of gewoon een herftsdag beschreven door een van de parken van Buenos Aires flanerend met een boek van Bruno Schulz onder zijn arm, dan zou hij de grootste schrijver ter wereld zijn geweest". Prachtige uitspraak over Gombrowicz, vind ik, maar vooral ook een uiterst treffende beschrijving van de inzet van Knausgard zelf: hij immers verbindt bij uitstek het hoogste met het laagste door essayistische passages als deze in te bedden in ellenlange passages over koffiezetten, de afwas doen, poep opruimen in emmers, luiers verschonen, kinderen voeden, sigaretten opsteken. En dat maakt hem nog onconventioneler dan de notoire non-conformist Gombrowicz. Nog meer anti-conventioneel is wellicht de schaamteloosheid waarmee hij schrijft over intieme en verborgen roerselen van zichzelf, zijn familie en zijn dierbaren. Een extra conventiebreuk bovenop deze breuk is dat hij dan ook nog eens zegt dat al die intieme scènes over Linda, zijn vader en hemzelf geen objectieve weergaven zijn maar een subjectief en vervormd beeld. En misschien het meest onconventioneel van alles is dat de hele cyclus "Mijn Strijd", die door veel lezers wordt opgevat als gewone autobiografie, nu in "Vrouw" naar voren komt als een ongrijpbare hybride van onconventionele essayistiek, eigenzinnige romankunst en onzekere (bovendien deels gefictionaliseerde) herinnering.

Ik vond "Vrouw" kortom een spetterende afsluiting van een toch al prachtige romancyclus. De compromisloze intensiteit van Knausgard, die ik in de vorige boeken al zeer bewonderde, bewonder ik na "Vrouw" nog meer. Ik benijd Knausgard om zijn moed: bijvoorbeeld zijn moed om alle verzwegen en verborgen gedachten over zijn vrouw en zijn vader niet verborgen te houden, maar tot op het bot te onderzoeken. Ik benijd Knausgard om zijn schrijverskunst: bijvoorbeeld zijn vermogen om allerlei verhulde gedachten te articuleren ZONDER ze daarbij te versimpelen en minder raadselachtig of veelkantig te maken. Ook ik ben vast een continu veranderlijk uniek individu, dat niets van zichzelf begrijpt, alleen heb ik geen idee hoe die veranderlijke identiteit van mij er uitziet. Knausgard weet dat van zichzelf vast evenmin, maar hij heeft -anders dan ik- wel de moed en het talent dit bij zichzelf nader te onderzoeken. En dat vind ik prachtig om te zien.

notgettingenough says

I was reading Klemperer in the early days of Manny's reading this series and it stood out like dog's balls that

this book here was simply a Hitler act. The guy writes like Hitler, behaves like Hitler, and collects the salivating fans, just like Hitler.

I myself read the first 2 and a half pages of volume one, which was quite enough to determine that the next 3,008 pages were well avoided. Meanwhile, I remain mystified as to why people would want to be part of this Norwegian-Hitler craze; as mystified as I hope I would have been if I'd had the misfortune to have been around during the first Hitler's reign.

The thing that mystifies me most is that people are hooked because they want it to be true, just like people wanted the original Hitler's bullshit to be true. If the Norwegian-Hitler hadn't got up and said a bunch of times in public, as well as in his own fucked-up writing that it was all true, nobody would be reading it. And yet, because the dude was willing to stand up and say it was all true it's what it is. OMG it's like SO amazing? He talks about how his neighbour's a hooker? And about his wife's being SO fucked-up? I mean, more than he is, even? It's like one of those TV shows with weird fucked-up people in it? Except that it's like literature? So you can read it and you aren't JUST getting the vicarious pleasure of reading shit about people? You can say it's like an amazing work of art too? And OMG, everybody's reading it?

Sigh.

Marc says

Again a very peculiar reading experience, this sixth part of the "My Struggle"-series. In the first 400 pages of this book (a monster of 1081 pages), Knausgard really captivated me for the first time: only now did I see (or I think so) the meaning of his entire cycle. This part is about the period just before the publication of the first part of the series and the fear of the author because all sorts of people that occur in the novel (especially his uncle) threaten with juridical actions. Only now did I realise what Knausgard was aiming at all that time: to find and test what kind of person he was, resulting from that inner contradiction between an enormous inferiority complex and the ambition to become a great writer. The original thing is that Knausgard puts everything on the table, also the banal and trivial such as shopping or smoking a cigarette or playing with the children, in short, the "real" life. Because unlike other great writers, that real life does not limit itself to profound introspections or musings or endless literary sophisticated descriptions, even the smallness of things had to be in it, and it is also there. In short: the whole man Knausgard and his world.

But then suddenly, after 400 pages, the book turns into a series (albeit with smooth transitions) of essays: a particularly thorough analysis of a very hermetic poem by Paul Celan about the Holocaust, a personal assessment of how humanity-shocking that Holocaust was, a very long analysis of "Mein Kampf" by Adolf Hitler and an analysis of the evil in the person of Anders Breivik, the extreme right-wing young man who in 2011 killed 77 people in Norway. As you read this, you are constantly wondering what these essays are doing in the otherwise very personal account of the almost banal life of an upcoming Norwegian writer; almost automatically you start making connections (the authoritarian father of Hitler and Knausgard for example), etc. Repeatedly, Knausgard himself gives the message that you should not confuse the young Hitler, no matter how eccentric, with the later Hitler, and that evil isn't necessary their from a young age, not in Hitler, not in Breivik, and thus, and there we are – also not in the young Knausgard, an issue that has been discussed several times during the course of the cycle. Is that the key to read the whole work? Possibly.

Yet a warning: this essay part may formally stand like a pincer on a pig in this cycle, it really forms a coherent whole. Meandering from one angle to another it is clearly a reflection on two specific issues: first, about what the “I”, the “you”, the “we” and the “them” is, in particular in the ideology that has gone the furthest in the demarcation of those concepts (Nazism), both in language and in practice; and secondly about the separate reality that it is the “now”, as the only real life. And thus, and sometimes explicitly, Knausgard makes connections with his own writing project: that attempt to gauge what his own self is, whether there is real evil in him, how small or big, good or bad he really is. So in that sense there is absolutely a link with the rest of his cycle. And besides: these essays are not superficial musings, but profound philosophical, psychological, literary and historical reflections that are absolutely in-depth, they testify of an enormous erudition and a power to think things through into their concreteness, their authenticity, their uniqueness (just to follow Knausgard's own jargon). Definitely a great (sometimes very difficult) read, though I suspect that Knausgard also included this essayistic part to show that he is not just the writer of the banal and the trivial, which he is sometimes is regarded as.

And then there is the last, relatively short part (250 pages) that initially returns to the banality of daily life, but in which ultimately the struggle of Knausgard's wife with her manic depression is discussed. The latter is quite hard and shows once again how difficult it is for someone with a very strongly developed inner self to confront the reality of the “now”; in Knausgard's terms it is the eternal struggle of the individual between the boundless and the bounded. I will come back to this in my global review of the My Struggle cycle (see <https://www.goodreads.com/review/show...>).

Michael Bohli says

Auch ein paar Tage nach der Vollendung dieses dicken Buches kann ich es immer noch nicht richtig glauben, dass ich die autobiographische Reihe von Karl Ove Knausgård tatsächlich beendet habe. Vor allem, da ich den ersten Band "Sterben" erst im September 2017 begonnen habe - doch dieser Norweger wusste, wie er mich fesseln kann.

"Kämpfen" ist allerdings mehr als nur der abschliessende und sechste Band von "Min Kamp", sondern zugleich eine allumfassende Rückschau, eine Ergänzung der damaligen Gegenwart und eine tiefgehende Analyse der eigentlichen Inhalte und der menschlichen Identität in der Geschichte und Literatur. Auf über 1200 Seiten kann man noch einmal in den Alltag der Familie Knausgård eintauchen und erleben, was die Veröffentlichung von "Sterben" und den Folgebände für Auswirkungen auf das Leben hat.

Der wahre Kern von "Kämpfen" findet sich aber im knapp 500-seitigen Essay "Der Name und die Zahl", in dem der Autor die Zusammenhänge zwischen Psychologie, Politik, Holocaust, Kunst und seinen eigenen Entscheidungen sucht und darlegt. Das ist gerade bei den langen Ausführungen zu Hitler und seinem namensgebenden Werk manchmal etwas zäh, aber immer wieder voller überraschender Erkenntnisse - welche auch ganze Bücher oder Entscheidungen dieser Reihe im Rückblick verändern.

So ist dieser Band nicht nur essentiell für diese Serie, sondern auch intensiver und gewaltiger als alle fünf zuvor. Ob ich allerdings jemals wieder an den Anfang zurückkehre um die Geschichten mit neu gewonnenem Wissen noch einmal durchzumachen, das bleibt fraglich. Für die Welt der Literatur ist dieses Projekt aber ein wirklicher Gewinn.

Matt says

[continued from [here](#)]

At **0%** of this book, and that'll probably stay for a while. During my monthly check on the availability of *Min Kamp 6* in German translation I still couldn't find it on the publisher's website, not even an announcement. Volume 5 came out about a year ago, so I figured it's about f***** time now for #6! I emailed the publisher as well as the translator and I'm curious what they have to say. Stay tuned, German Knausgård readers!

..●..

Still at **0%**. A mere two days later Paul Berf, the translator, wrote back. Nice guy (from the few messages we exchanged).

The Good news: *Min Kamp 6* will be published in German! I admit, I feared the publisher perhaps has got cold feet. After all, this book also deals with Hitler's work of the same name, and that is still kind of a sensitive topic here in 'schland.

Mediocre news: The publishing date has been postponed to spring 2017. I guess that's okay. I will hold out until then (assuming the world does too).

The best news: Knausgård's first novel *Ute av verden* will also be published in German! This book is hovering over vols 4 and 5 of *Min Kamp* somehow, and I'll be glad to check it out myself one day. No publishing date so far.

As you can see: No bad news from the Knausgård front.

A day later a response from the publisher (pretty quick IMO). They say the sixth volume is in the planning stage, but a release date has not been fixed yet. They advised me to check on their website (in other words: the place where I started from). At least I got some new information: The tentative title of *Min Kamp 6* in German is: (view spoiler).

(three months later)

I checked the publisher's website again and - lo and behold - vol 6 will be available in German on May 22, 2017. Finally!

With a whopping page count of 1200 (hardcover) the book apparently needed *two* translators: the above mentioned Paul Perf, who already translated volumes 1, 2, 3, and 5, as well as Ulrich Sonnenberg who translated volume 4. The cover looks rather simple. The authors name, the book's title in red, and the publisher's name on a girly-pinkish background. Rather silly, if you ask me:

..●..

At **6%**. Finally started the last of the six volumes of Knausgård's übenovel. The whole thing got so long that the publication of the first volume plays a central part in the plot of the last one, at least up until now. Karl Ove anxiously awaits the reaction of the people, especially his uncle, who are mentioned in the first volume, and to whom he sent the manuscript. Meanwhile he picked up his three children from kindergarten and takes them to a playground. A lively scene and I could hear the kids and yelling rollicking about. It fits well that I'm living directly next to a kindergarten and with the windows open and when the little "beasts" are released (like now) the children's voices echo in the apartment. I don't mind. A little idyllic world sometimes is quite nice.

..●..

At **16%**. It seems like after an estimated 4.500 pages in the whole novel series KOK finally approaches the, or at least one of the, heart(s) of the matter: *How do you present reality without adding something that it doesn't have? What is it that it "has" or "doesn't have"? What is actual, what is not-actual? Where lies the border between the staged and the non-staged? Does such a border exist at all? Is the world something other than our idea of it?*

Essayist Knausgård pushes to the fore!

At **39%**. Oh dearie me... Karl Ove analyses a poem by **Paul Celan**. It's called *Engführung* (something like narrowing, or maybe constriction?) and KOK admits he's not very good at poetry. But he gives it a go. Every single word of the poem is scrutinized and used as a source for further digressions from the novel's main plot. Or maybe this is the main plot, and the story before, with family and friends was just a prelude.

Älter werden heißt nicht, mehr zu verstehen, es heißt zu wissen, dass es mehr zu verstehen gibt.

That's so true, Karl Ove. And some things I'll never understand.

You can read Celan's poem here while listening to the poet reciting it:

<https://www.youtube.com/watch?v=K2Bk9...>

At **49%**, almost half way there. Today is such a beautiful day. It's almost perfect – as for the weather. There is no trace of climate change, at least today, and at least around these parts. I should really go outside, and listen to the birds.

Instead, my thoughts revolve around two men, both of which can not be more repulsive.

About one man Knausgård writes in detail in the central part of his book. Actually, he lets another author write, because there are numerous longer passages from a biography of said man here in *Min Kamp*, which a youth friend published in 1953, entitled *The Young Hitler I Knew*. For fun I searched all six Knausgård volumes for the word "Hitler". I would have thought he was mentioned more frequently, but in Volume 1 to 5 there are only three mentions. And in volume 6? There are 824! At least know I'm positive that the title *Min Kamp* wasn't chose by chance. Hitler's book was not forbidden in Germany (in this case Knausgård is mistaken), but could not be published, as long as the copyright lies with the state of Bavaria. This copyright has expired on January 1, 2016 and now I have both the Critical Edition, which was published in 2016, as well as the original book (213. edition of 1936). I just opened it to compare a quote from this book with the original, and on the first page this madman stares at me with his penetrating eyes – a glossy photo with a facsimile signature, so I closed the book again. Maybe later, when the weather is not so nice.

I think I don't need much to say about the second repulsive man. Yesterday, in a rose garden, he once more demonstrated that one simply cannot distinguish his two main body orifices. If he only had mucked the roses instead!

PS: I just remember that there is a third man to think about: The student Benno Ohnesorg, who died today exactly 50 years ago, gunned down point blank by a policeman during a demonstration in West Berlin.

History, huh?! — it's just one damned thing after another...

At **60%**. Dear Diary — Today I read about the following people in Karl Ove Knausgård's book: Thomas von Aquin, Jorge Luis Borges, Linda Boström Knausgård, Dante Alighieri, Hermann Broch, Max Brod, Olav Duun, Sigmund Freud, René Girard, Knut Hamsun, Martin Heidegger, Adolf Hitler, Homer, James Joyce, Ernst Jünger, Franz Kafka, August Kubizek, Alfred Kubin, Leonardo da Vinci, Claude Lorrain, Gotthold Ephraim Lessing, Jack London, Thomas Mann, Ludwig Marcuse, Karl Marx, Edvard Munch, Paracelsus, Sir William Petty, Pablo Picasso, Rainer Maria Rilke, Georg Simmel, J.M.W. Turner, Richard Wagner, Ludwig Wittgenstein, Stefan Zweig, and God. — **Phew**

At **72%** — at the end of the essay "THE NAME AND THE NUMBER". Wow! 486 pages (in the German hardcover) seems a little more than "just" an essay. In a sense, this was probably Knausgård's real "Min Kamp". I mean to write this text, in the middle section of the last volume. How long did it take him? I also wonder whether the embedding of this was planned from the start? In any case, I think here KOK showed his true face. Hitler's "Mein Kampf"? Up yours!

At **92%**. Linda really gets me down. How Karl Ove disposed of the two buckets of shit in their garden lot was quite nice. But Linda... I wanted to finish the book today but I think it won't work. Nothing works today. I should go back to bed. But I'm already in the office. How did I get here?

Finished! The six volumes of Knausgård have become part of my own "Kamp". The fun lasted two years – a

total of 55 reading days. Dying – Loving – Playing – Living – Dreaming – Fighting: these are the (translated) titles of the German editions. It has indeed developed an incredible pull, this fictional autobiography. What is true and what is invented? I suppose not even Karl Ove Knausgård is 100% sure about that. I guess when reading it again by knowing how it ends, some things would become clearer. But should I do that again? 4,600 pages of Knausgård?? Åååååååååååå!

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported License.

Karolina says

Opisy życiowych perypetii - 5*. Offtop na 400 stron o wszystkim - od Hitlera, poprzez Heideggera, Witkacego, van Gogha, biblię, Ulissea i Odyseję - 3* z hakiem (kawałki o Hitlerze i drugiej wojnie światowej świetne, reszta dygresji - mniej).
